

"הַשְּׂכִינָה כִּיבְּהָ
וְהַכּוֹתֵל"
"לְעוֹלָם אִין הַשְּׂכִינָה
זָזָה מִכּוֹתֵל מְעַרְבֵי!"
(מִדְרָשׁ רַבֵּה שְׁמוֹת בֵּרָה)

ב"ה, גליון ט"ז, שנה ב'
טבת תשנ"ב לפ"ק

פוליו (פּוֹתֵל) מְעַרְבָאָה גָּזְרוּ מִן שְׁמֵנָא דְלֵא יַחֲרֵב לְעוֹלָם לְמָה שְׂשִׁכְנָה בְּמְעַרְבֵי.
(מִדְרָשׁ רַבֵּה אֵיקָר אַ לֵא)

"וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם"
אִין שְׂכִינָתוֹ יֵת "ש"
אִין בְּבֵית הַמְּקֹדֶשׁ
לֵא זָזָה מִכּוֹתֵל מְעַרְבֵי
לְעוֹלָם וּמֵתַפְשִׁטָּה
בְּהַתּוֹרָה וִישְׂרָאֵל!

אך גילוי עצמותה גופה שהוא אור
קדושתה עצמה הנה הוא אור שכינתו ית"ש
אשר בבית המקדש ולא זזה מכותל מערבי
לעולם ומתפשטת בהתורה וישראל. ושכנתי
בתוכם. והוא גילוי ית"ש אשר בהשמות ד'
אלהים ואדני המתפשטים בבי"ע והם
נמשכים ויוצאים מגילוי הויה דב"ן
שבהט"ס העליונים שבה אשר הם לעולם
באצילות עצמו שהוא באות ה' אחרונה ד'
הויה דאצילות שהוא הגילוי דא"ס ית"ש
אשר בז"א דאצילות וכנ"ל בכל דברינו.

(ספר שערי הלשם חלק א' סימן ה' - תפקיד האדם ועבודתו)

